

Jeden mladý rytíř z Británie jel sám královským lesem a doufal, že najde krále Artuše. Když přijel doprostřed lesa, potkal dívku nevidané krásy na nádherném koni, která si svazovala vlasy. Pozdravil ji a ona mu odvětila: „Brite, nikdy se ti nepodaří najít, co hledáš, pokud ti nepomohu.“ Když to uslyšel, začal na ni naléhat, aby mu řekla, proč přišel, protože teprve pak jí bude moci věřit. Dívka mu dle pravdy vylíčila, že je to kvůli jedné dámě, o jejíž lásku se uchází. Ta mu totiž řekla, že ji získá až poté, co jí přiveze jestřába, který prý sedí na zlatém bidýlku na Artušově dvoře. Lesní dívka, patrně víla, pokračovala a předpověděla rytíři, že jestřába nezíská, pokud v boji v Artušově paláci neprokáže, že jej miluje žena krásnější než dámy všech Artušových rytířů; dále že se do paláce vůbec nedostane, pokud neukáže loveckou rukavici, kterou ovšem nezíská, pokud nepřemůže dva z nejjudatnějších rytířů. Muž tedy poprosil dívku o povolení, aby mohl prohlašovat, že získal lásku ženy krásnější než ostatní. Víla mu to slíbila, políbila jej a přenechala mu svého koně s tím, že jej zaveze, kam si bude přát. Ještě mu dala na cestu radu, aby, až porazí strážce rukavice, si tuto trofej vzal sám ze zlatého sloupku, jinak by ji nezískal.

Rytíř tedy odjel a přes divoký kraj dorazil až k rozbourané řece s vysokými břehy. Nemohl se přebrodit, dojel tedy až k nejbližšímu mostu, který byl ze zlata. Na jeho začátku hlídal rytíř divokého vzhledu. Mladík požádal o povolení přejet, ale rytíř mu je nedal, místo toho začal Brita urážet, došlo ke slovní potyčce a posléze i k souboji, který mladý rytíř vyhrál. Dal svému protivníkovi milost a přešel most. Na druhé straně potkal dalšího strážce, který se mu také pokusil zamazit v průjezdu, ale rytíř ho potopil a pokračoval v cestě. Po nějaké době dorazil na nádhernou louku plnou vonících květin různého druhu, uprostřed které stál překrásný palác kruhového půdorysu. Místo bylo opuštěné, ale před palácem stály hojně prostřené stříbrné stoly a také stříbrná nádoba s vodou a pící pro koně. Mladík jej tedy nakrmil a sám začal hodovat. V tu chvíli se otevřela brána, vyšel z ní obrovský dveřník s palicí a začal se mladíka ptát, kdo je a co tam dělá. Rytíř mu odpověděl, že hledá rukavici. Dveřník připustil, že ji v paláci mají, ale samozřejmě mu ji nechtěl vydat, takže opět došlo k boji, na jehož konci Brit vítězně odjel s kýženou rukavicí.

Opět dorazil na překrásnou louku, na které stál zlatý palác – Artušův dvůr. V nejvznešenější ze všech komnat seděl na trůně Artuš, kterého obklopoval bezpočet nádherných dam doprovázených rytíři. V síni se také nacházel jestřáb na zlatém bidýlku, kterého hlídali dva psi. Brit se pomocí rukavice dostal do paláce, ale strážci jej před vstupem varovali se slovy, že cesta, na kterou se dává, je životu nebezpečná a způsobí mu velkou bolest. V paláci se pak setkal s Artu-

TRAKTÁT *DE AMORE* VE SVĚTLE DVORSKÉ KULTURY

šem, vysvětlil mu důvod své návštěvy, prozradil, že jej miluje žena krásnější než dámy v paláci, utkal se s jedním rytířem z Artušovy družiny, přemohl jej a vzal si jestřába i psy. Na zlatém bidýlku ovšem uviděl ještě listinu, která k němu byla připevněna zlatým řetízkem. Když se zeptal, co to je, dostal odpověď, že se jedná o regule lásky (*regulae amoris*), které vyjevili milencům vlastními ústy sám bůh lásky. Mladík dostal za úkol si tato pravidla vzít a říci o nich zamilovaným. Nakonec tedy odjel z paláce i s listinou zpět k lesní dívce, která jej jednatřicetkrát políbila a propustila domů.

V Británii se mladík vrátil ke své dámě a předal jí dary, za což získal její lásku. Dle instrukcí z Artušova paláce tato paní k sobě sezvala řadu dam a rytířů a vyjevila jim *regulae amoris*.

Oproti *visio* z pátého dialogu je literární kvalita tohoto vyprávění mno-